

Nisan

BOYUT

2019

İçindekiler

nisan **BOYUT** 2019

Kapak Tasarımı
Asya Ülger

Editör'den - Eda Naz Gökdemir	3
Uzaklardan Bir Mektup - Sena Nur Tuç	4
Tik Tak - Barış Çelik	5
Yalnız Yadırganamaz - Enes Ayberk Korkut	6
Kaçış - Derin Ak	7
Yaşamayı Unutmamak - Ayşe Zeynep Özbay	8
Yoksulluk Kader Olamaz - Oğuz Tuna Solaroğlu	9
Yas - Batuhan Sarıdede	12
Tohum - Zeynep Sakarya	13
Direnış - Asya Ülger	14
Soğuk Yatak - Melis Selek	16
Sinekkuşu Şarkısı - Pelin Çetin	17
Doppler'in Geyikli Başkaldırısı - Eda Naz Gökdemir	18
Kasırğa Öncesi Sessizlik - Zeynep Karahasan	20
Kaçmak ya da Direnmek - Ecem Yılmazhaliloğlu	21
Ev - Nilsu Şahin	22
Bir Dilsizin Gözünden Adalet - Başak Ataman	23
Bir Annenin Ağıdı - Sena Nur Tuç	25
Herkesin Direnişı - Derin Beytekin	26

Editör

Eda Naz Gökdemir

Danışman Öğretmenler

Arzu Güleçyüz
Mahmut Yılmaz

Layout Editörü

Berk Tan Demirel

Fotoğraf ve Resim

Ekin Ünlü
Oğuz Tuna Solaroğlu
Yeşim Akçakaya
Asya Ülger
Esin Göğüş

Boyut Yazar Kadrosu

Enes Ayberk Korkut
Sena Nur Tuç
Pelin Çetin
Barış Çelik
Esin Göğüş
Defne Deda
Asya Ülger
Oğuz Tuna Solaroğlu

Derin Ak
Başak Ataman
Almira Dila Akbay
Alara Berru Kapdan
Ayşe Derin Beytekin
Ayşe Zeynep Özbay
Ecem Yılmazhaliloğlu
Nilsu Şahin

Pelinsu Buket Yalçinkaya
Melis Selek
Sadberk Zeynep Sakarya
Tuba Beliz Aslan
Yaren Mistaçoğlu
Zeynep Karahasan
Karya Munis

Yaratıcı Ekip

Enes Ayberk Korkut

Konuk Yazar Olmak İçin

boyuttedebiyat@gmail.com

Editör'den

“Yaşamın anlamı ancak dünyanın saçmalığını ve yenilginin daima tekrarlanacağını bile bile kötülüğe direnmek olabilir, insanlığa gerçek boyutlarını ancak bu başkaldırı kazandırabilir.”

Sisifos Söyleni, Albert Camus

Dakikaların, günlerin ve ayların durmadan birbirini izlediği, dokunabildiğimiz, hissedebildiğimiz tüm gerçeklerin parmaklarımızın ucundan kayıp gittiği, neyi neden yaptığımıza ancak yarım bir farkındalıkla karar verebildiğimiz upuzun bir “an”ın içinde yaşıyoruz. Durdurup neye değer verdiğimizize, neden ve nasıl sevdiğimize, inandığımıza bir türlü karar veremediğimiz, en son kertede daha önce inandığımız her şeyi arkamızda bıraktığımız, anlamı aramaktan vazgeçtiğimiz, içinde kaybolduğumuz koca bir keşmekeş.

Sonra bir çizik fark ediyoruz plakta, dönme dolabın ışıklarından biri yanıp sönüyor, müziğin ritmi tekliyor ve biz hayretler içerisinde dünyanın tersi yönde döndüğünü, belki de epey bir zamandır da ters yönde dönmekte olduğunu fark ediyoruz. Tam döne döne devrilecekken dünya, adımlar birbirine dolanırken elimizden kayıp gidenler ayaklarımızın dibinde devasa bir yığın hâlini alırken “dur” diyoruz. Bir adımın çok fazla, bir haksız sesin fazla yüksek, bir umursamazlığın gereğinden fazla uzun sürmüş olduğunu görüyoruz. Bir gün daha kör, daha sağır, daha dilsiz değiliz.

Dur, diyoruz. Dünya durmuyor. Ben hep böyle döndüm. Yadırgaman, kızman, yoluna dikilmen faydasız. Direnmen anlamsız. Sonra devriliyoruz, düşüyoruz ve belki günlerce dağın tepesine itmeye çalıştığımız kaya yamaçtan aşağı, eski yerine

yuvarlanıyor. Upuzun “an”ın içine yuvarlanıyoruz. Bir gün daha kör, daha sağır, daha dilsiz.. Sonra bir daha uyanıyor, ayağa kalkıyor ve bir gün daha direniyoruz. Tekrar ve tekrar.

Bitmeyecek mi diye sorarken bir başka yamaçta, aynı kayayı yuvarlayan bir insanı görüyoruz. Bir başkası, bir öteki oluşumuz anlamını yitiriyor. Dünyanın dönüşünü durduramasak da aynı kayayı, farklı yamaçlarda, birlikte tepeye doğru itiyoruz. Kendimize karşı kendimize, dünyaya, yanlış olana, haksızlığa, umursamazlığa, anlamsızlığa karşı başkaldırıyoruz.

Sayfayı çeviriyoruz, okumaya devam ediyoruz ve kelimelerle direnişi ölüyoruz.

“Başkaldırıyoru(z), öyleyse varız.”

Uzaklardan Bir Mektup

Sena Nur Tu

antik bir kentin alfabetesini
alıyorum gözlerinizden
Çocuklarım
nereye gitsem
tekrar
ellerinizi tutarken buluyorum kendimi

gözleri sürmeli,
Çorapları yırtık
Çocuklarım
size resimlerini iziyorum
bilmediğiniz meyvelerin

benim tütün kokan çocuklarım,
insanoğlunun güneş ışığında kuruttuğu vicdanını
kısık ateşte pişirip getiriyorum sizlere

dillerini bilmediğim
saçlarını okşayamadığım çocuklarım,
bir gün -hani o masallarda anlattığım-
bulutların ardındaki
sıcacık evlerde byteceğim sizleri
mezar taşı olmayan kentlerin bekçisi
Çocuklarım,
bir l nasıl yıkanır
benden iyi bilirsiniz
hangi dua okunur toprağa konulunca insanlar

benim bildiğim $2 + 2 = 4$
sizin bildiğiniz
nasıl

ya

ş

nır

bu kentte

FOTOĞRAF
ESİN
GÖĞÜS

B
O
Y
U
T

Tik Tak

Bariş Çelik

Kapının yanında dikilip aşağı, sokağın başına doğru bakıldığında apartmanların arasından gözüken bir karalık, kopkoyu bir mavilik, uçsuz bucaksız bir deniz... Boy boy dalgaların sivri kayalarla çarpışarak köpürdüğü bir yer bu siyah manzara. Akrep ve yelkovanın karanlık suların altında boğulduğu, martı seslerinin tik takları bastırdığı bir boşluk burası. Dünyanın dönüşünü durağan bir noktadan izlediğin, bazen zamanın varlığına bela okuduğun bazen ise zamanın varlığından dahi bir haber olduğun o şehir.

Denizi izlemeyi bırakıp bakkalın içine giriyor. Bakkalın içi de dışarısı gibi karanlık, boğucu. Duvarların sarı boyası solmuş; tahta raflar eskimiş, lekelenmiş. İçecek dolapları kuytu bir köşede, karanlıkta kalmış; hafif bir vızıltıyla çalışıyor. Sürekli kollarını üstüne dayayıp gazetesini okuduğu masa iş görür vaziyette; yalnız üstündeki cam kaplama çizilmiş, pütür pütür olmuş. Adam metal sandalyesine oturmuş, gri sayfaları büyük bir sessizlikle inceliyor. Bir yandan da gözünün sapını ağzına almış, fark etmeden çiğniyor.

Bulutlu bir sabaha gözlerini açan mahalle de aynı bu loş bakkal gibi sessizdir. Yalnız duvardaki saatin tik takları var ki aniden adamın dikkatini bozar. Akrep ve yelkovanın koşturması bu derin sessizliğin içinde duyulabilir bir hâl alır. Hele biraz daha okuyayım da duymaz olurum, temelli unuturum diye içinden geçirir adam. Her zaman yaptığını yapmaya, ellerini siyaha boyayan sayfaları çevirmeye devam eder.

Tam bu sırada hem pek tanıdık hem de pek uzak olan bir sima, bakkalın camlı demir kapısında belirir. Adam sabit ve doğal bir yüz ifadesiyle:

"Günaydınlar Elmas Hanım, hoş geldiniz." der ve yerinden yavaşça doğrulur.

Kapıdaki kadının yüzüne şaşkın bir gülümseme yayılır. Yanındaki, biri oğlan biri kız olan, çocuklar da önce adama genişçe gülümser sonra da meraklı gözlerini karanlık odada gezdirirler.

"Nasıl da hatırladınız bizi, aradan on dört sene geçti. Zonguldak'tan taşınalı ilk defa geldik, çocuklarla şöyle bir dolaşalım dedik." diyerek şaşkınlığını dile getirir kadın. Ardından heyecanlı heyecanlı etrafını incelemeye başlar; her şeyin yerli yerinde, aynı kaldığını düşünür.

Adam yalnızca hafif bir tebessüm eder, karşılık vermez. Şimdi bu genç ve gürbüz çocukların mini minnacık halleriyle annelerinin ellerinden tutuşunu, bakkala girer girmez çikolatalara büyük bir hevesle abanışlarını net bir şekilde anımsar. O genç annenin korumacı bir tavır ve haklı bir gururla çocuklarını izleyen gözlerini, sağlıklı ve hayat dolu yüz hatlarını zorlanmadan hatırlar. Kaldı ki bunlar adama hiç de uzak gelmez. Tüm bu görüntüler hâlâ capcanlıdır.

"Babanız da dururdu eskiden. Bugün kendileri yok herhalde." der kadın yüzünü adama dönerek. Samimi gülümsemesi hâlâ yerindedir.

Adam önce düşünmesi gerekiyormuş gibi duraksar, sonra:

"Kendisi beş sene evvel vefat etti efendim." der. Yüzünde tebessüme benzer bir ifade dolaşır.

Kadının gülümsemesi, dilediği başsağlığıyla kesintiye uğrar. Çocuklar on dört sene önce yedikleri çikolatanın aynısını bulup adamın eline teslim ederler. Adam paranın üstünü verir; güler bir yüzle misafirlerini uğurlar, çocuklara bol başarı diler. Ardından metal sandalyesine tiz bir gıcırta eşliğinde çöker, gazeteyi eline alır.

Birden kafasının karıştığını hisseder. Daha demin uğurladıkları, genç annelerinin ellerinden tutan kıpır kıpır bebeler miydi yoksa koskoca boylarıyla o olgun kadının yanında dimdik duran çocuklar mıydı? Bu duruma uzun süre kafa yorar fakat bir türlü anımsayamaz doğrusunu. Bakkalın içinde bulunurken bunu anlamının mümkün olmadığını düşünür. Saatin tik taklarını duymak için kulak kabartır, hiçbir ses işitemez.

Yalnız Yadırganamaz

Enes Ayberk Korkut

“Gökyüzü tanrıya dek gökyüzü”
(Fazıl Hüsnü Dağlarca)

meşinden bir gürültüyle uyanırım öğleden
sonraları
mürekkepten sarılmalar,
yitik sayıklamalar eşliğinde
kırılır en umulmadık telinden gönlüm
faili meçhul düğümleriyle denizciler
mavnalarına bağlarlar yere saçılan
kayboluşlarımı

duyarım parmak uçlarımı dağlayan
kor sıcaklığını gündüzün
ciğerlerimden nehirler taşıran ecza
takıldıkça ruhuma
ve ben kaldırıp atamadıkça
sarıldığım örtüleri,
düğümlenememiş kelimeler devinir
kuşların kursağında

yalnız
yadırganamaz

yokluğunu duyarım rüzgârın
çünkü o yalnız
gülüşler ve öksürükler taşır
her biri bin parça
hayaller taşır

çünkü yalnız o
palamarlarından tutup sürükler
çocukların bakışlarında
gündüz düşleri yeşerten bulutları

çünkü
yalnız,
yadırganamaz.

gözlerimden kopan kırlangıçlar,
intihar mektupları
süzülürken tütünü kavuran gökyüzünde
elifler, lamlar
yağmur taşıyan bulutların ardı sıra
kök salar avurtlarımda
taşıyamam ziyanı olmaz erteleyişlerimi
susarım

kavuşurum
yıldızlara

**B
O
Y
U
T**

Kaçış

Derin Ak

O gece, diğer gecelerin aynısıydı. Aynı şekilde üstümü değiştirmiş, dişlerimi fırçalamış ve yatağıma girip dışarıdaki sesleri duymamak için yorganı kafama kadar çekmiştim. Bir süre uyuyamadım, döndüm durmadan. Sonunda sırtüstü yattım ve hareketsiz kaldım. Gözlerimi açtım ve anlamsızca tavanı inceledim. Yavaş yavaş gözlerim karanlığa alıştı, perdenin kenarından sızan ışık odanın içini görmemi sağlıyordu. Tam üstümde zamanla bir karanlık oluşmaya başladı. İşte, üstümde kendi gölgem duruyordu. Onunla gelmemi istediğini hissettim. Ondan kaçmak için gözlerimi kapattım. Bu sefer gölgem bana dönüşmüştü. Kendimle karşı karşıya duruyordum. Elimden çekip kaldırdı beni yatağımdan. Odamdan çıktım, apartmanın merdivenlerinden aşağı indim. Dışarı çıktığımda yıldızlar bana göz kırpyordu, havada bulut yoktu. Hafif bir esinti suratımı yaladı. İçerideki basık havadan bunaldığım için dışarıdaki serinlik beni rahatlatmıştı. Sokaklarda koşmaya başladım. Caddeye çıktığımda bir banka oturup etrafı inceledim. İnsanlar olmadan ne kadar da huzurluydu. Deniz kıyısına doğru yürüdüm. Falezlerin kıyısında durdum. Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece kaçmak istiyordum hayatımdan. Yukarıdan geçen bir uçağı duydum. Keşke ona binip gitseydim buralardan. Kaçma isteği beni yiyip bitiriyordu ama gidecek yerim yoktu. Kendimi hareketsiz öylece duran falezler gibi hissettim. Dalgalar çarpıp canımı yakıyordu ama hareket edemiyordum. Yıllar içinde bu dalgalar ruhumu şekillendiriyordu. Artık onlara dayanacak gücüm kalmamıştı, artık o acıyı hissetmek istemiyordum. Ancak kendimi bırakırsam denizin dibine gömülecektim, yok olacaktım. Oturup ağladım oracıkta. Falezler için ağladım, biraz da kendim için ağladım. Aniden yağmur bardaktan boşalırcasına

yağmaya başladı. Bir süre ikimiz de durduk yağmurun altında. Kıyafetlerim sırsıklam olmuştu ama üşümüyordum. Tam tersine rahatlamıştım sanki. Hafiflemiştim. Yavaş yavaş havada yükselmeye başladım. Onu ise orda bırakmıştım. Belki bir süreliğine kurtulmayı başarmıştım ondan. Evime geri döndüm. Açık pencereden içeri girip yatağıma yattım. Bir kez daha kendime direnmeyi başarmıştım. Buna ne kadar dayanabileceğimi bilmesem de...

Çizer: Yeşim Akçakaya

Yaşamayı Unutmamak

Ayşe Zeynep Özbay

Günler, aylar, yıllar birbirini kovalarken hepimiz kendi boşluğumuzda mücadele umuduyla hayata tutunuyoruz. Kimimiz erken yaşta anlıyor içinde bulunduğu dört duvarın boşluktan ibaret olduğunu, kimimizse ömrü boyunca parçası oluyor bu kaçınılmaz düzenin; inanıyor içinde bulunduğu gerçeğe her ne kadar sahte de olsa. Oda'nın duvarlarına yağlı boya tabloları asıyor, boyuyor duvarları ismini bile bilmediği renklerle. Bomboş bir oda'nın duvarlarını boyayınca yaşıyor zann ediyor. Bense çok farklıyım herkesten... Ne bildiği her şeyi reddedebilecek kadar cesur ne de hayatının iplerini kaderine bırakacak kadar savunmasızım. Aykırıyım ben. Hayatını bir isyan üzerine kurmak? İsmi bilmediği renkleri hayatının merkezine yerleştirmek? Bunların ikisi de hiç bana göre değil. Ben yarıya en arkada başlayıp mücadelesini kendi içinde yürütenlerden oldum hep. Ne ortalara çıkıp kendimi başkalarına tanıtmaya meraklıyım ne de arkalara saklanıp kararlar bağlama. Ben direniş insanıyım. Her şeye karşı gelebilecek

bin atlı gücünde bir nefsim var. Hayatımı kendim için yaşamak benim direnişim. Biliyorum herkesin bir direnişi var bu hayatta. İnsanı hayata tutunduran da kendi içinde usul usul, rüzgârı uyandırmadan, kimseyi haberdar etmeden, sormadan, danışmadan verdiği direniş değil mi zaten? Bundan sonra tek bir isteğim var, o da var olan düzende varlığını sürdürebilmek ama amacım sadece yaşamımı sürdürmek değil, yanlış olmasın. Tam tersine hiç hoşlanmam yaşamak için yaşamaktan. Yaşamak nedir bilir misin? Bir kuru mutluluk ya da tek bir tebessüm yetmez yaşamak için. Her bir tebessümün altını doldurabilecek sebeplerdir yaşamak. Sadece sevmek ya da sevilme olmamalı hayat. Keşfetmek gerek, farklı olmak. Hintli bir ailenin yanında yaşayıp Londra yağmurunda ıslandıysan, Paris'te kruvasan kokusuyla uyanıp İspanya'da gün batımını izlediysen, Sultanahmet'te simitle çayla akşam ettiysen, Nazım şiiirleriyle büyüdüysen yaşamışsın demektir. Yaşamak her şeye rağmen güzel şey ama nasıl yaşadığını bilmek lazım. Bir gün yaşlı bir adama gitmişler, yaşamaya dair bir iki laf etmesini istemişler. O da " Ben ne yaptıysam onu yapmayın." demiş. Demem o ki hayat pişman olmak için çok kısa ama mutlu olmak için yeterli. Tabii ki davanızın peşinden gidin, farklı renkleri öğrenin ama hiçbirine çok bağlanmayın. Bağlarınızın direnişinizin önüne geçmesine izin vermeyin. Her şeyden önce ne istediğinizi bilin ve kararlı olun. Kimseye, hiç kimseye kulak asmayın ve herkese direnin. Önünüzde belki bir asır var, belki bir saat. Evet, bu gerçeği benimsemek zor ama zaten hayatı paha biçilmez kılan da bu. "Her şeye rağmen yaşayın." ve her türlü zorluğa karşı "Direnin." çünkü direnilmeden yaşanan bir hayat ismini bilmediğin renklerle boyanmış bir oda gibidir. Deneyimleyin, görün, gezin ve ne olursa olsun yaşamayı unutmayın.

Fotoğraf: Oğuz Tuna Solaroğlu

**B
O
Y
U
T**

Yoksulluk Kader Olamaz

Oğuz Tuna Solaroğlu

*Yoksulluk kader olamaz kader değildir
Fıravunlar bile böyle gaddar değildir*
-Yalnızlık Kader Olamaz, Cem Karaca

13 Mayıs 2014'te Türkiye'nin Manisa ilinin Soma ilçesinde kömür madeninde çıkan yangın 301 madencinin ölümüne sebep oldu. Bu bir kazaydı. Geride yüzlerce gözü yaşlı ana, baba, dost, evlat ve yüzlerce yaşanmamış hatıra kaldı. Ölen madencilerin aylık geliri yaklaşık 1400 Türk lirasıydı. Facia ise Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en çok can kaybı ile sonuçlanan iş ve madencilik kazasıydı.

Fakat bunlarla sınırlı değildi; halkın, emekçinin, madencinin, işçinin çektiği. Bu zulüm yıllar öncesinde de vardı, hâlâ da var. Gitgide ideolojik olarak bir kutuplaşmanın içinde olan 70'ler Türkiye'sinde bu acı durumun farkında olan ve bastırılmışların, ezilmişlerin, susturulmuşların, satılmışların aksine sesini yükselten biri vardı: **Muhtar Cem Karaca**.

Şarkılarıyla başkaldırıyordu Cem Karaca. Korkmadan, çekinmeden, geri adım atmadan. Döneminde işçinin suskun kalbinin hırçın sesi olarak isimlendirilmiş, gelir adaletsizliğini ve beraberinde getirdiği zulmü gördükçe birçok şarkı yapmıştı Karaca ve müzik topluluğu *Dervişan*. *Yoksulluk Kader Olamaz* albümü ise korkunç olayların yaşandığı 1977'de piyasaya sürülmüş bir manifestoydu âdeta. Siyasi kişiliğini ve görüşlerini hiçbir zaman ortaya

koymaktan çekinmeyen Karaca, bu albümü ve içindeki 8 başyapıt ile yine ezilenlerin sesi olmayı hedefliyordu. *Yoksulluk Kader Olamaz* ise halkın farklı kesimlerinin çeşitli sorunlarının anlatıldığı bir albümdü. İçinde Nazım Hikmet ve Ahmet Arif gibi şairlerin şiirleri de yer almaktaydı. Albümün her şarkısından önce yaklaşık 30 saniyelik piyano partiyonları olup Cem Karaca'nın şarkı isimlerini söylemesi ile şarkılar başlıyordu. Piyano melodisinin alındığı şarkı olan "*Yoksulluk Kader Olamaz*" da albümü noktaliyordu. 1970'lerde toplumsal tepkinin bir göstergesi olan o ünlü duvar yazıları albümün kapağında da yer almaktaydı. Bu bir serzeniştil

Mesela, "*Biliyorum bütün kabahat bende/ Öğretmen oluşumda ve/ Saklamamamda aydınlık düşüncelerimi*" şeklinde şikâyet ediyor *Bir Öğretmene Ağıt* parçasında. Öğretmen cinayetlerini, kör cahilleri, cumhuriyetin değerlerine karşı çıkan gaddar katilleri hedef alıyordu. Belki de bir öğretmenin huzur dolu sesinin tonuyla söylendiğinden albümün en duygusal, çarpıcı ve melankolik şarkısı. Dinlerken her hecesinde tüyleri diken diken eden, gözyaşlarına boğan bir ağıt. Dinleyici; aydın, düşünceli, idealist bir öğretmenin öldürülüşüne, o öğretmenin acı dolu yakarışı üzerinden şahitlik ediyor. Ve ölü bir öğretmenin o can yakan umudunu yansıtıyor şarkı, ironik biçimde gözyaşlarına boğuyor: "*Ağlamayın, ağlamayın, ağlamayın çocuklar! / O eller de bir gün kırılır.*"

Sözleri usta şair Can Yücel'e ait olan *İşçi Marşı*'na dair söylenebilecek çok da bir söz yok aslında. Marş, kendi kendini çok açık bir biçimde anlatıyor, tüm işçilere umut aşılarken aynı zamanda onları uyandırma kaygısı güdüyor. Aynı bir sonraki şarkı *Maden Ocağının Dibinde*'de olduğu gibi. Bu şarkıda, dinleyici aniden giren yoğun baslı karanlık ritimle âdeta kendini bir maden ocağında hissediyor. Şarkı henüz başlangıcında geriyor dinleyiciyi. Sonra hayatın acımasızlığını gözler önüne seriyor. Ve -maalesef- yazımın başında da belirttiğim gibi hiçbir şeyin değişmediğini fark ediyorsunuz:

"Maden ocağının dibinde
Işık yok, hava yok
Maden ocağının dibinde
Besin yok, karın yok
Maden ocağının dibinde
Oğlun bile yok, oğlun bile yok, oğlun bile yok
Maden ocağının dibinde
Bir sen varsın, bir sen varsın
Bir sen varsın direnen"

Şarkının ortasında bir anda kesilen müzik ve buna müteakiben gelen maden aletlerinin sesi, ardından bir kez daha yükselen gerici insan uğultuları şarkıyı daha da çarpıcı kılıyor. Bu uğultuların arasında ise Cem Karaca'dan kısa bir söyleve şahit oluyoruz:

"Ayırdılar seni dünyadan
Aldılar elinden ışığını, havanı, besinini
Sevdiğin kadını, taptığın oğlunu aldılar
elinden
Ayırdılar seni dünyadan"

"*Terk etmedi sevdan beni, Aç kaldım, susuz kaldım.*" diye başlıyor *Sevdan*

Beni parçası. Sözleri Ahmet Arif'e ait olan şarkı büyük bir sevdayı anlatmakla kalmıyor aynı zamanda Türk rockının en önemli eserlerinden biri olarak karşımıza çıkıyor. Progresif rock olarak adlandırılan müzik akımının en güzel örneklerinden, bu 11 dakikalık parça. Öyle ki kimilerince gelmiş geçmiş en iyi Türkçe şarkılardan biri olarak kabul edilmiş. Bu şarkıda grubun tüm üyeleri âdeta ilahlaşıyor. Cem Karaca bir yana, özellikle klavyede Uğur Dikmen olmak üzere diğer tüm üyeler enstrümanlarıyla çok başarılı bir performans sergiliyorlar. Tam anlamıyla progresif rocku yansıtan şarkı vurucu bir girişle başlayıp Cem Karaca'nın gür sesiyle taçlanıyor. Ardından hızlı kısım başlıyor ve üstte de belirttiğim gibi gitar, bateri, klavye uyumuyla Cem Karaca'nın "*İlle can garip, ille can suskun. Can paramparça!*" sözleri yankılanıyor. Ardından gelen gitar solosu ve hemen arkasından gelen klavye solosuyla baş döndürüyor. Kısacası, bu şarkı Cem Karaca ve müzik grubu Dervişan'ın kariyerleri boyunca sanatsal anlamda zirve yaptıkları bir parça olarak nitelendirilebilir. Bu parça sadece Cem Karaca'nın yorumuyla değil, grubun diğer üyelerinin uyumu dolayısıyla bu denli efsaneleşiyor.

Albümün finalini ise albüme adını veren *Yoksulluk Kader Olamaz* şarkısı yapmakta. Şarkı, dönemin Türkiye'sinde yaşayan bir memurun hayatının dahi ne denli zorlu olduğunu yansıtıyor:

"Sıram gibi sıradağlar
Anam anam derdin mi var?
Yaram yürekte değil ki gelip sarsın yar
Radyolarda şarkılar boş ver diyorlar
Açlıktan verem olana bal ye diyorlar

Yoksulluk kader olamaz kader değildir
Fırvunlar bile böyle zalim değildir "

Ben vatandaş Ahmet'im evkafta memur
Ay sonuna yetmiyor evdeki kömür
Bir kilo et seksen lira tadını unuttum
İnsan gibi yaşamanın adını unuttum

"Yoksulluk kader olamaz kader değildir
Firavunlar bile böyle zalim değildir

Devlet baba borç içinde sabret diyorlar
Sen de bakkala kasaba borç et diyorlar
Ben onurlu insanım boyun eğemem
Alacaklı ver deyince ödün veremem

Yoksulluk kader olamaz kader değildir
Firavunlar bile böyle zalim değildir "

Bu dizelerde memur maaşının kömüre, ete yetmediği bir Türkiye'de yaşamanın insanı, kendi hayatından nasıl uzaklaştırdığına şahit oluyoruz. Sıradağlar gibi uzanan dertleri görüyoruz. Radyolarda şarkıların boş vermeyi öğütlediğini görüyoruz. Açlıktan verem olana bal yemenin öğütlendiğini görüyoruz. Zulmün her türlüşünü görüyoruz. Öte yandan ise emekçinin onurunu görüyoruz. Bu şarkı, albümün ana fikrini özetler nitelikte. Müzikal anlamda da aynı Sevdan Beni parçası gibi çok başarılı. İtinayla yazılmış sözler, çarpıcı melodiyle birleşerek bireyi döneme götürmekle kalmıyor, günümüz Türkiye'sinde de çok farklı olmayan bu durumu kavramasını sağlıyor.

Son olarak, büyük sanatçı Cem Karaca'nın bu albümle ne anlatmak istediğini kendi sözlerimle aktarmak ve gerisini birtakım sorularla okura bırakmak istiyorum. Günümüzde de emekçiler, oldukça kötü şartlarda çalışmalarına ve emeklerinin kimi zümrelerce sömürülmesine rağmen başkaldıramıyorlar; bastırılıyorlar, susturuluyorlar. Yazımın başında da ehemmiyetle belirttiğim gibi bize kader

diye yutturulmaya çalışılan şey kader değil; sömürüdür, cinayettir.

İnsanın doğaya ve dünyaya hâkim olmak için çaba sarf ettiği, kişisel çıkarlarını her şeyden üstün tuttuğu ve bu yolda türlü türlü araçlar ürettiği, türlü türlü eylemlerde bulunduğu günümüz dünyasında, bu ezen-ezilen ilişkisinin ortaya çıkması tesadüf müdür? Veyahut kader midir?

Neden kader olsun?

Patronların, başkalarının emeğiyle zenginleşen bireylerin sonsuza dek var olması mı gerekir? Bu zenginleşen bireylerin aksine gitgide sömürülen halkın kaderine mahkûm bırakılması haksızlık değil midir? Halkın maddi ve manevi ihtiyaçlarına cevap vermek, bireyin benliğinin ve yeteneklerinin açığa çıkmasına fırsat tanıyan uygar toplum yapısına ulaşmak imkânsız mıdır? Ekonominin ve bilimin gittikçe gelişme kat ettiği dünyamızda yaşamın ve çalışmanın değerinin düşmesi nasıl kaderdir? Bu tür gelişmeler neden büyük çoğunluk için daha başka, daha iyi yaşamaya yaramasın? Neden bu kaderi yıkmayalım? Peki ya, yoksulluk nedir?

Yoksulluk kader değildir.

Yas/andı

Batuhan Saridere

Çık artık oradan çık!
 Yetmedi mi görmek solgun yüzü ansızın
 Bembeyaz naaş üstünde naçizane gözyaşların
 Biri gider diğeri-
 Üstüme binecek bıçak gibi
 Avuç avuç toprak gibi
 Ölünün tek sadık dostudur âdeta
 Kendisi kalmıştır bir başına

Biri daha eksildi yanımdan
 Yasa güzelleme, yasa armağan
 Yaşal dedikçe aklım
 "Yetmedi mil" der bileklerim
 Aklımın her defasında yenmesi
 Yas
 Yaşandı
 Yas Andı

Artık daha çok sebebim var
 Hayata tutunmak adına
 Tutunamayanların
 adına

diyebilsem çok mu yazar söyle bana

Fotoğraf: Ekin Ünlü

BOYUT

Tohum

Sadberk Zeynep Sakarya

uçurumun kenarında ayağım kayıyor,
direniyorum o tuttuğum taşta, hayatım ona bağılıymışçasına.
kollarımdaki tüm kasları kullanıyorum, direnmek ve tutunmak için
ulaşmak istediğim şeye.
alınımdan süzülen terler, çatık kaşlarımın arasından geçiyor,
bazıları gözlerime geliyor.
gözlerim acıyor ve yanıyor ama direniyorum hayatta kalmak için
o son umuduma, görebildiğim son şansa.
ufacık bir rüzgâr esse belki bu denli acımayacak canım ama
yanıyor.
ayaklarımı basmaya çalışıyorum yakında bulduğum bir iki taşta.
direnmeye çalışıyorum bu yolculukta, sona ulaşacağıma.
ellerimdeki kemikler ve damarlar belli oluyor taşı tutmaya çalışırken
ve ben, aşağı değil de yukarı bakmaya, umutsuzluğa düşmemeye
çalışıyorum.
başımı dik tutarsam olacak mı peki?
karşı koyuyorum aşağıdaki uçuruma.
düşmeyeceğim, karşı koymaya devam edeceğim beni aşağı
çeken her ne ise.
çünkü çabaladıktan sonraki tek adımdır direnmek.
çünkü bize bırakma veya devam etme şansı verildiğinde,
direnmenin yolu engebeli olsa da olmasa da ulaşacağı yer
bizim seçimimizdir.

Direnış

Asya Ülger

Direnış, karşı koymaktır. Direniş, insan olmaktır. Direniş, bizi diğer hayvanlardan ayıran en önemli özelliğimizdir.

Direnış, insanlığın başlangıcından beri var olan ve olmaya devam edecek bir kavramdır. Çünkü insan, diğer canlı türlerinden farklı olarak sadece bulunduğu ortama uyum sağlamaz, hayatta kalmak için bulunduğu ortamı şekillendirmeye de ihtiyaç duyar. Bu şekillendirmeyi ise “kabul edilebilir” ve “kabul edilemez” diye sınıflandırdığı durum ve olaylar çerçevesinde gerçekleştirir. “Kabul edilemez” kategorisine giren olaylar direniş doğurur. Fakat bu sınıflandırma; insandan insana direniş başlatandan katılanlara ve direnişin başından sonuna değişiklik gösterir, hiçbir zaman aynı değildir. Çünkü direniş bilinçle, düşünmeyle başlar ve insan kendi değerlerine sahip olduğu ölçüde diğer değerlerle çatışır, farklılığı anlar ve neyin “kabul edilebilir”, neyin “kabul edilemez” olduğunu belirler. Fakat insanların -özellikle büyük grupların- düşünceleri ve bilinç seviyeleri nadiren benzerdir. Bu yüzden direniş başlatan insan, bilinçli ve bu bilincini yaymak isteyen insandır. Çünkü ortak bir bilince sahip olunmadıkça direnişin başarıyla sonuçlanmayacağını ve kalıcı olmayacağını bilir. Aynı zamanda, başarıyla sonuçlanan bir direnişin iyi yönde bir değişim getireceğinin, insanları ve toplumları geliştireceğinin ve yeni direnişlerin önünü açacağına da farkındadır.

Bunlara rağmen, bir direniş başlatmak neden bu kadar zordur?

Direnışin önündeki en büyük engel, direnişten daha uzun süredir hüküm süren ve bütün canlıların içinde bulunan inatçı ve kadim bir duygudur: korku. İnsanlar korktukları için direnmez. İnsanlar korkutuldukları için öğrenmez ve düşünmez. İnsanlar düşünmedikleri için kabul eder, kabul ettikleri için ise kolayca yönetilirler. Bu korkuyu aşmak ise çok zordur. Çünkü direniş, bir yıkımdır. Kendinden önceki düzeni reddeder, buna karşı çıkar ve yıkar. Fakat bu yıkım sadece hedef alınan tarafta gerçekleşmez; direnenler de yıkmaya çalıştıkları eski, çürük ve temelsiz binaların altında kalırlar. Talep ettikleri haklara sahip olana kadar, neredeyse bütün hakları ihlal edilir. Bu yüzden direnenler, savaşlarda ön sırada çarpışan erlere benzer. Ölecekleri neredeyse kesindir fakat yine de bir an bile tereddüt etmeden savaşır. Çünkü artık benliklerinden çıkmışlardır, diğer askerlerle ortak bir bilince, onlardan daha üstün bir amaca sahiplerdir. Bu yüzden, bedenlen ölseler de temsil ettikleri “soylu” amacın -onların fedakârlıkları sayesinde- yaşamaya devam edeceğini bilirler. Fakat bu ortak inanç ve bilincin gelişmesi o kadar da kolay değildir. Bilinmeyenden kaçarak, ondan korkarak ve söylenene itaat ederek yaşayan bir insan grubuna bilinç kazandırmak, onları ikna etmek ve onlara öğretmek kolay değildir; gerekli bilince sahip olsa da sözde sahip olduğu malları kaybetme korkusuyla hareket eden insana gerekli cesareti kazandırmak kolay değildir. Kısaca, bütün insanların içine, en

**B
O
Y
U
T**

derinlerine yerleşmiş korkuyu yenmek; onlara topluluk bilinci kazandırmak ve kazandıklarını kendi gözleriyle görmeme ihtimali olmasına rağmen kazanacaklarına inandırmak kolay değildir. Fakat imkânsız da değildir.

“Celeceğe inanmayan için acı hiç de geçici değildir. Ama yüz birinci yılda cennetin gerçekleşeceğine inanan kişi için yüzyıllık acı gelip geçicidir.”

(Albert Camus)

FOTOGRAF

ESİN

GÖĞÜS

BOYUT

Soğuk Yatak

Melis Selek

Gözlerini aralamak
Usulca şafak sökerken
Karanlığın günahları gizleyen örtüsünden
Sıyrılmak istemsiz,
Belki de kendinle yüzleşmek
Duvardaki tozlu aynada,
Kendi içinde bir başkaldırı.

Sokakta bir festival havası
Herkes ucuz, samimiysiz
maskelerin arkasında.
Bu sinsî gülümsemeleriyle
Kuyunu kazanlara
Bile bile
İçten bir tebessümdür
Hayata karşı direniş.

Kömür karası ellerin
Kirlenmesine izin vermemek
Ak tenini,
Tabanları altında ezilmeye
Mahkûm etmemektir
Acımasız, paslı ayakların,
Yerle göğü birleştiren,
İyi, güzeli arayan aklını.

Erdemidir,
Fakat bundan çok
İhtiyacıdır dayanmak,
Yüreğinin her tıkrısına
Minnettar olan
Yaşama soğuk bir akşamda
Kalın yorgana büründüğü gibi
Sıkıca sarılan
İnsanın...

**B
O
Y
U
T**

Sinekkuşu Şarkısı

Pelin Çetin

Büyürken, büyütülürken,
Bize biz olma şartları getirilirken,
Bir de bakmışım ki taşmışım,
Bana çizilmiş beyaz çizgilerden,
Bir başına kalmışım,
Benliğimin peşi sıra, bilinmez diyarlara,
Başıboş, kalbi hoş,
kaçmışım.

Sürüklenirken, süründürülürken,
Sessiz çığlıklarla sağır edilirken,
Saklambaç oynamaya dalmışım,
Sizlere yumup gözlerimi,
Sadece benle barışmışım,
Sarılırcasına, şartlarınızdan uzakta,
Sınırlarınıza inat,
kanatlanmışım.

Sinekkuşu benim adım,
Ne eksik ne fazlayım,
Kafeslerde yastayım.
Cöklerde ararım,
Düşlerimin artıklarını,
Yolunmuş kanatlarımı.

Kim bağışlayacak sizi,
Bizde biz bırakmayan nefsinizi,
Korkak sevgilerinizi,
Boğulduğumuz sığ denizlerinizi,

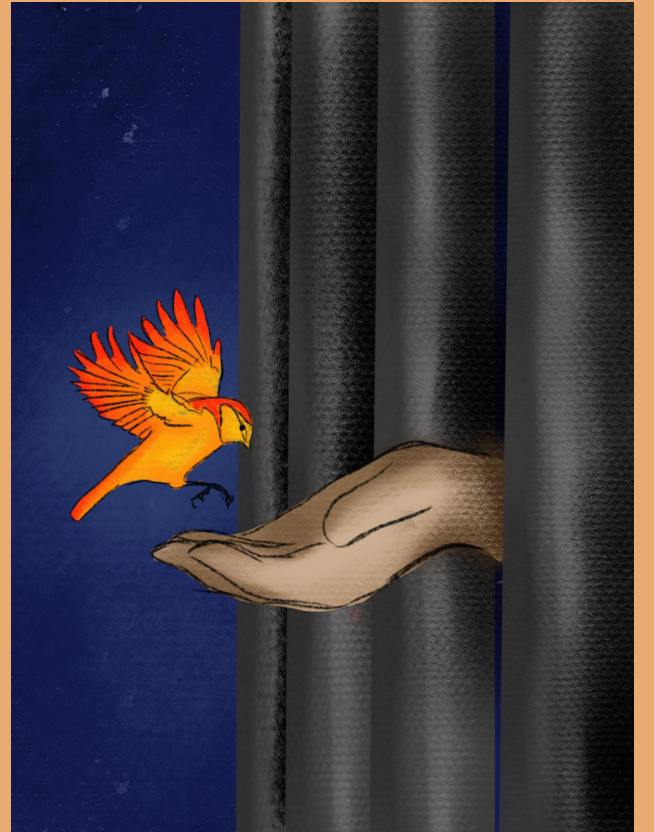
Kim bağışlayacak sizi?

Aciz nefretinizi,
Acınası hırslarınızı,
Şefkatten yoksun, asılsız kinlerinizi.

Sinekkuşu benim adım,
Bu da benim şarkım,
Sınırlara inat şakırım.
Bilin ki kalmadı sabrım,
Ne afranıza ne tafranıza,
Ne de sonsuz yargılarınıza.

Başınızı göğe kaldırın,
Rüzgârın sesine kulak kabartın,
Güneşin altında çözünsün buzlarınız,
Açılsın tıkalı damarlarınız,
Kopuşsun, dağılsın birer birer,
Zihninizi esir almış,
örümcek ağlarınız.

Çizer: Yeşim Akçakaya

Doppler'in Geyikli Başkaldırısı

Eda Naz Gökdemir

“Bu devran dönecekse, deliler gibi bisiklete binip takas yapmalıyız.”

Devran dönüyor. Biz deliler gibi bisiklete binmeden, takas yapmadan, böylesi absürt cümleler üzerinde kafa yormadan da dönüyor. Dönüş de ne dönüş amal! Dünyayı döndüren düzen televizyon programları, yerleşik trafik sistemleri, faturaları, süpermarket zincirleri, tüketildikçe tükenmeyen doyumsuzluğu ile tıkr tıkr işliyor. Hiç durmayacakmış gibi, kimse dönüşünü durduramazmış gibi, bizim yaşamımızı da içine katarak gittikçe artan bir ivme ile dönüyor. Başımızı döndürüyor.

Peki, biz bu dönüşün içinde ne kadar var olabiliyoruz?

Bu soruya ne kadar kafa yorabiliyoruz ki?

Norveçli yazar Erlend Loe'nun geyiksever, medeniyet bıkkını, bisikletçi antikahramanı Doppler belli ki kafa yormuş. Kafa yormuş ki ormanda bisiklete binerken düştüğü bir gün doğanın sessizliğini dünyanın tıkr tıkr dönüşüne yeğleyeceğini anlamış. “Başarılı” işini, “başarılı” evliliğini, “başarılı” döşenmiş evini bırakıp ormana yerleşmiş. Modern zamanların tüketim kültürü karşısında kararlı bir avcı toplayıcı, kapitalist üretim ilişkilerinin karşısında takas ekonomisini savunan bir düzen karşıtı hâline gelmiş. Nasıl mı?

Modern hayatın tüm konforlarına kendini alıştırmış bir insan, nasıl olur da bir gün aniden “medeniyet” içindeki yaşamını terk edip “ilkel” bir hayat düzlemine geçebilir ki? Başarılı sosyal çevresinden kopup ormanda bir başına bir geyikle yaşamak mümkün müdür ki? Akıl alır şey mi? Bize empoze edilen orta sınıf hayatın gerekliliklerine tamamen terstir bu. Yaşamak için sisteme ihtiyaç duyduğumuz fikri ilmek ilmek içimize işlenmiştir; satın aldığımız ürünler ile var olduğumuz algısı bize en şaşıla medya araçları ile pazarlanmış, düzen içindeki başarının mutluluğa eş değer olduğu yanılgısı hayatımızı bir arada tutan yegâne olgu hâline getirilmiştir. Eğer olur da içimiz bayılacak olursa popüler kültürün eğlence araçları zihnimizi bulandırmak için bizi oyalamaya hazırdır. Düzenin tüm tutsak etme araçları bizi özgülleştirmek için emrimize amadedir.

İnsan daha ne ister ki?

Belli ki tükete tükete doymuyoruz. Belli ki Doppler'in içindeki gibi bir özgürlük dürtüsü bizi de sürekli huzursuz edip duruyor. Bir yanımız düzen içinde ne kadar başarılı olursak olalım sistemin bir dışısından başka bir şey olmadığımızın bilincinde. Popüler kültürün sunduğu dikkat dağıtıcı unsurlar var olmadığımız hissi bastırmaya yetmiyor. Kusursuz bir uyumla döşenmiş evlerimiz, son moda koltuk takımlarımız, sistemin belirlediği başarı

**B
O
Y
U
T**

tanımı içindeki küçücük varlığımızla biz yokuz, yokuz ve yokuz. Doppler'i ormanda yaşamaya iten de bu his belki de. Gerçek anlamda hiç tanıyamadığı babasının ölümü ile kendi acizliği birbirine geçmiş iki ilmek gibi, düğümü atan ise düzenin kendisi. Herhangi bir tanımlayıcı özellikten yoksun babası gibi ait olmadığı bir sistem içinde öleceği, bu yok oluş zincirini çocuklarının devam ettireceği gerçeği Doppler'i huzursuz edip duruyor. Tüm bu döngüyü devam ettiren insanlar ise apayrı bir mesele. Ne de olsa düzenden daha rahatsız edici bir şey varsa o da düzenin kurallarını hoşnutlukla kabullenen, her şeyin efendisi olduğu yanılgısı ile sarhoş olan, yüzünde kendinden hoşnut gülümsemesi ile insanın ta kendisi. Tüm bu düzeni sürekli kılan insanların kolektif yanılgısı.

İnsan bunun karşısında ne yapabilir ki?

İnsanları ve düzeni değiştiremeyeceğinin, er ya da geç ölerken toprağa karışacağına bilincinde olan Doppler'in huzura kavuşmak için yapabileceği tek bir şey vardır: düzene karşı bireysel itaatsizliğini inatla sürdürmek. Direnmek. Trajikomiktir Doppler'in durumu. Yakın civardaki komşuların evlerine girip yemek çalmadan yaşamaya devam etmesi, bir süre sonra ormana doluşan diğer kayıp bireylerden kurtularak yalnızlığının tadını çıkarması mümkün değildir. Yine de tüm bunlar bütünüyle avcı-

toplayıcı bir yaşam süremeyeceği, düzenden kaçamayacağı sonucuna varmasına sebep olmaz. Kendisini tiye almayan düzeni o da tiye almayacaktır. Devran hâli hazırda dönse bile kendi dünyasını deliler gibi bisiklete binip takas yaparak döndürecektir.

"Ormana taşındım. İşten ayrılıp ormana taşındım çünkü yapılabilecek tek akıllıca şey buydu. Takastan, hırsızlıktan ve ormandan geçineceğim. Ben ölünce de orman benden geçinecek. Anlaşma böyle."

KASIRGA ÖNCESİ sessizlik

Zeynep Karahasan

Saat gece üç ve ben hâlâ uyanığım. Tozlu bir kibrit kutusunu andıran odamın tek penceresinden dışarıya uykusuzluktan şişmiş gözlerle bakıyorum. Saatlerdir ellerim buz kesmiş yanaklarıma dayalı, gecenin sessizliğini dinliyor ve karanlığın çökmesiyle mavisini kaybetmiş denizin ufku ararken her seferinde kayboluyorum. Her ne kadar uğraşsam da dışarıda bir canlılık belirtisi, tek bir çıtırtı bile bulamıyorum. Tek ses, yuva dediğim kapanın küfi duvarlarında yankılanan kalp atışım. O da gittikçe yavaşlamakta...

Her gece düşünsem, düşünürken üzülsem, üzülürken ağlasam da hâlâ anlayamıyorum. Sabahki neşeli dalgalar, rüzgârla yarışan martılar ve en önemlisi tekneler, vapurlar... Gece olunca nereye kayboluyorlar? Sabahları yüzüme gülen bütün simalar her gün batımı beni neden muhtaç ve yalnız bırakırlar? Ve yalnızlığın puslu gecelerinde neden sabahları biriktirdiğim illüzyonların kabuslarını görmekteyim? Daha da önemlisi ben neden şu ana kadar hiç vazgeçmedim?

FOTOGRAF

Z E Y N E P
K A R A H A S A N

B O Y U T

Kaçmak ya da Direnmek

Ecem Yılmazhaliloğlu

"Her insanın hayatta kaçmakla direnmek arasında bir seçim yapmaya zorlandığı anlar vardır." demiş Charles Bukowski. Doğru da demiş ama bir şeyi atlamış: Sadece hayatta karşılaştığımız anlar değil, hayatın kendisi bize bu seçimi sunar. Hayattan kaçabilirsiniz, içinde bulunduğunuz durum için başkalarını, toplumu, içinde yaşadığınız koşulları, içine doğduğunuz dünyayı suçlayabilirsiniz. Aslında her insanın bir şekilde yüklendiği hayat yükü altında ezileceğinizden korkarak tüm sorumluluklardan kaçabilirsiniz. Üstünüzden her uçak geçtiğinde o uçakta olmayı, Jason Reitman'ın filmi Akıllı Havada'daki başkarakter Ryan Bingham gibi indiğiniz yerlerde bir haftadan fazla kalmadan her türlü bağılıktan kaçarak bir hayat sürdürmeyi düşleyebilirsiniz. Bu kolay yoldur, kimse sizi yargılamaz. Zor ama ödüllendirici yolu seçerek direnebilirsiniz de. Hayatı bir savaş alanı olarak görüp cephenizi terk etmek yerine, savaşmayı, zorluklara göğüs gererek direnmeyi, olayları ve durumu lehinize çevirmeyi deneyebilirsiniz. Hayattaki olaylar silsilesi içinde boğulup sürüklenmektense ayak direyebilir, kendi kendinize "Bu böyle olmak zorunda değil." diyebilir ve her ne kadar zor olsa da kendinle

yüzleşerek bu savaşı nasıl kazanabileceğinizi anlayabilirsiniz. Bir gün aynanın karşısına geçip "Bu benim hayatım, benim kararlarım. Kim olduğumu ancak ben belirlerim." gibi oldukça klişe ancak benimsenerek söylenirse direnişinizin mottosu olacak cümleler sarf edebilirsiniz. Göreceksiniz ki hayatın hızlı akıntısında sürüklenmek yerine dimdik ayakta duruyorsunuz. Her insan farklı bir hikâyeye sahip, her biri farklı yükler taşıyor sırtlarında. Evet, bazılarınınki daha ağır, bazılarınınki daha hafif; bir şekilde herkesin sadece olaylardan değil, hayatın kendisinden kaçmak için sebepleri var ancak çaba sarf etmeden bu bahanelere sığınmamak en iyisi. Çünkü bu insanlardan mutlu olanları sorunlardan, yükten, hayattan kaçmak yerine bunlara direnip dik durmayı başaranlar. Bir gerçek var ki hayattan, sıkıntılardan istediğiniz kadar kaçabilirsiniz ancak bu onları yok etmez. İşleri erteleme onları bir sonraki sabah sihirli bir şekilde bitirilmiş hâlde bulmanızı sağlamaz. Onları yok edebilecek güçteki tek silah kaçmak yerine yüzleşmeyi, hayatı kendi istediğiniz şekle getirmenizi sağlayan direnciniz. Bu yüzden Charles Bukowski de hayattaki seçimlerle ilgili bu sözünü şu şekilde devam ettirmiştir: "Ben direniyorum."

BOYUT

FOTOGRAF
ESİN
GÖĞÜS

Ev

Nilsu Şahin

Gidiyorum ben
 Sanma ki bir başka ülkeye
 Ben
 Hep buralarda senin yamacında
 Bir bakış kadar yakınında
 Yalnızca evimden uzağa

Son kez ılık avuçlarını
 Rüzgârdan kesilmiş ellerimin içine alsam
 Dolsa dünyam huzurla
 Evim son kez ısınsa

Son kez sarılsak sıkı sıkıya
 Tenhada, köşede
 Mahalleli görmeden
 Evim son kez ısınsa

Gidiyorum ben
 Sanma ki artık evimde sana yer olmadığından
 Sen
 Başımın üstünde
 Canımın içinde filizlenmiş bir can
 Yalnızca benim evim çok bitkin

Bizim buralarda havalar düzelmez
 Rüzgâr, her daim davetsiz misafirdir
 Pervazları yalar ve sızar içeri
 Uğultusu hayaletin fısıltılarını andırır geceleri
 -ürperiveririm uykumda-
 Toz toprak ne varsa dolar içeri
 Astımın azar ev dar gelir

Gidiyorum ben
 Sanma ki aşkımız savaşımaya
 değmeyeceğinden
 Biz
 Rosenberglar gibi aşık
 Onlar kadar sevdalı
 Yalnızca evim direnemeyecek kadar
 yorgun...

Fotoğraf: Nilsu Şahin

B
O
Y
U
T

Bir Dilsizin Gözünden Adalet

Başak Ataman

İnce sütunların ardında hapsolmuş bedeni, yanlışa başkaldırmak için can atıyordu. Paslanmış çelik bir bank dışında hiçbir şey bulunmayan vahşi odada tıklı kalmıştı. Bir iki saat öncesine kadar başına o kadar kötü bir olay gelmişti ki çaresizlikten ne yapacağını şaşırmıştı. Biliyordu ki hayat onun için eskisinden farklı olacaktı. Her gün aşına olduğu o sokaklardan geçemeyecek, yüzü samimiyetle gülümsemeyecekti.

Yalnız başına oturuyor ve sadece düşünüyordu. Başka yaptığı ve yapmak isteyebileceği hiçbir şey yoktu. Adaletin yerini bulduğunu düşündüğü dünyada fazla masum kalmıştı belki de. İçeriden gelen sesleri duyabiliyordu fakat cevap veremiyordu. Bazen sesini çıkarmak için ağzını açıyor ve bildiği kelimelerden birkaçını söylemeye çalışıyordu. Fakat çıkan ses tiz bir nefes verişten başka bir şey değildi. Henüz küçük bir çocukken ondan alınan bu özellik, tüm hayatı boyunca eksiklik hissetmesine yol açmıştı. En büyük dezavantajını da şimdi yaşıyordu. Kendini açıklamaya en gerek duyduğu anda bunu yapamıyordu ve hakkını araması gereken yerde sessizce duruyordu.

Başına gelen olaydan anlaşılacağı üzere pek de şanslı bir insan sayılmazdı. Her gün önünden geçtiği mağazanın önünde, elinde bulunan simidi yerken kapıdan çıkan bir adamla göz göze gelmişti. Adamın bakışları sert ve suçlayıcıydı. Elindeki simit yere düşmüş, ne olacağını merak ediyordu. Kısa süre içinde adam ona bağırmağa başlamıştı. Mağazanın önüne park ettiği bisikletin hesabını soruyor, onun suçlu olduğunu düşünüyordu. Etrafta bisiklet izi yoktu. Kendisinin suçlu olmadığına emindi. Fakat onun için kendini savunmak o kadar zordu ki... Bu yüzden sokağın köşesindeki cezaevinde bulmuştu kendini.

Saatler birbirini hırsla kovalarken eşinin ve birkaç yakın arkadaşının giriş yaptığını gördü. İçinde yeniden doğan umut, ona çocuksu bir mutluluk verdi. Belki de yakınları onu savunacaklar ve

sonunda hak yerini bulacaktı. İki metre öteden eşiyile göz göze geldi. Ayağa kalkmış, ince parmaklıkları kıracak heveste bekliyordu. Eşiyile yüz yüze geldiğinde, suratında bulunan iğreti ifadesiyle şok oldu. Her an ani bir kederle gözyaşlarına dökülebilecek olan bu iğreti, içinde yanan son umut ışığının da sönmesine sebep olmuştu. Bedeni ayakta duruyordu, fakat ruhu felaket rüyalarla dolu bir uykuya dalmıştı. Eşinin suçlayıcı sesi ile bağırmasıyla tekrar kendine gelmişti. "Bunu nasıl bize yapabilirsin?", "Hiç mi düşünmedin sonunda ne olacağını?", "Senden bunu hiç beklemezdim... ", "Hâlâ aklım almıyor..." Eşinin ağzından çıkan bu sözler, kendinden bile şüphe etmesine neden olmuştu. En yakınının bile güvenmemesi, onu hiç olmadığı kadar yalnız hissettirmişti. Zaten kendi içinde kurduğu dünyada yalnız bir dilsizdi. Duygularını, düşüncelerini kimseye yansıtamadığı için böyle bir dünya kurmaya karar vermişti. Bu dünyada herkes ve her şey onunla barışıklı ve kendini ifade edebiliyordu. Ne zaman üzülse ve kendini bir boşlukta hissetse kendi küçük dünyasına dalar ve orada vakit geçirirdi. Şimdi yine o dünyadaydı. Arkadaşlarından birinin sözünü duymuştu en son:

"İlgililerden yaşanan tüm olayı öğrendik. Çok şaşırdım doğrusu, senden bunu beklemezdim. Umarım dersini almışsındır."

Bu cümleler kulağından süzülerek içindeki fırtınaya karışmış ve diğer her şey gibi büyük bir karmaşanın içinde yok olmuştu. O, şimdi kendi içinde direnememenin vermiş olduğu utançtan yoksun, huzurlu bir biçimde duruyordu. Çevreden kendini soyutlamak müthiş bir mutluluk vermişti. Fakat bu sakinlik çok uzun sürmemişti. İki görevli soğuk odanın kilidini açmış, kollarından tutarak onu sürüklemeye başlamışlardı. Gözleri eşini ve arkadaşlarını aramış, büyük bir çabanın sonunda da bulmuştu. Acı ve çaresizlikle bakan gözleri, tam o anda utanca kapılmış ve yön değiştirmişlerdi. Kendini zorlayıp "Ben suçlu değilim" demeye çalıştı, sanki utancı o noktada son bulacaktı.

Çizer: Defne Deda

Bir Annenin Ağıdı

Sena Nur Tu

hangi tabur kabul edecek

dili tutulmuş, dizleri yarılmış çocukları

hangi komutan toplayacak

küçücük bedenleri y e r l e r d e n

(bir insan öplüğü sanki bastığım şu toprak)

kim bayrağı asacak

-en tepeye-

ığnerken

oğlanların yazdığı

(son)

mektupları

asıl şunu söyle,

kim verecek Kınalımin

ke/si/len

saçlarının hesabını

**B
O
Y
U
T**

Herkesin Direnişi

Derin Beytekin

Fotoğraf: Esin Göğüş

Ağlayacaksın, yağmur bile inanamayacak hâline
Yoruldum, diyeceksin deniz ötesine uçmuş bir kuş misali
Umudun, uçurtmandan bile daha uzağa sürüklenecek
Canın yanacak, sanki çocukmuşsun da bisikletten düşmüşsün

İşte, o zaman bir fiske daha vuracak hayat sana
Yıkılman için değil ama anlamın için
Talih bir kere bile senden yana olmayınca
Güneş sabahlarını aydınlatmayı bırakınca
Direnmek zorundasın !

Kendileri için değil, çocukları için dayanan anneler gibi
Kötülüğü ciğerlerini kadar solumuş bu dünyayı değiştirmeye çalışan çocuklar gibi
Bir günlüğüne de olsa yaşamak için savaşan kelebekler gibi
Sen de direneceksin, her şeye rağmen kendine bile

**B
O
Y
U
T**